

her være en betingelse for, at testamenterne kan anses for en fælles testamentarisk disposition, at der i testamenterne henvises til det eller de øvrige testamenter. Det er ikke en betingelse for, at der er tale om en fælles testamentarisk disposition, at testatorerne indsætter hinanden til gensidigt at arve, selvom det formentlig ofte vil være tilfældet.

Til § 80

Bestemmelsen handler om tilbagekaldelse af fælles testamenter, der er oprettet både mellem ægtefæller og andre end ægtefæller.

Bestemmelsen afløser den gældende arvelovs § 47 om tilbagekaldelse af gensidige testamenter og udvider den gældende bestemmelses anvendelsesområde fra alene at angå egentlige gensidige indsættelser til også at omfatte andre fælles testamenter, f.eks. fælles testamenter mellem søskende, hvor de pågældende ikke gensidigt indsættes til at arve hinanden.

I overensstemmelse med den gældende arvelovs § 47 foreslås det, at en tilbagekaldelse kun er gyldig, hvis den er meddelt den anden part, medmindre dette af særlige grunde er udelukket. Meddelelsen må være kommet frem til den anden part.

Bevisbyrden for at meddelelse er givet, påhviler den eller de arvinger, der har fordel af tilbagekaldelsen.

Kan den anden part ikke modtage meddelelsen, for eksempel fordi parten er forsvundet, eller fordi denne er ude af stand til at forstå tilbagekaldelsen, gælder pligten til meddelelse ikke.

Tilbagekaldelse skal i overensstemmelse med lovforslagets § 67, stk. 1, ske efter reglerne om oprettelse af testamente, det vil som udgangspunkt sige ved et notartestamente eller et vidnetestamente, jf. lovforslagets §§ 63 og 64. En tilbagekaldelse kan også foretages i nødtestamentsform, jf. lovforslagets § 65, hvis betingelserne for det er opfyldt. Hvis det i en nødsituation ikke er muligt at give underretning til den anden ægtefælle, må meddelelsen om tilbagekaldelsen gives til den anden part for at være gyldig, så snart afgivelse af meddelelse ikke længere er udelukket som følge af nødsituationen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 14.2.1.1. og 14.3.

Til § 81

Bestemmelsen handler om den længstlevende ægtefælles testationsret, når ægtefællerne har oprettet fælles testamente. Bestemmelsen omfatter både gensidige testamenter og fælles testamenter, hvor ægtefæller ikke gensidigt indsætter hinanden til at arve.

I stk. 1 foreslås det, at den længstlevende ægtefælle som udgangspunkt ved testamente kan råde over hele friarven i boet efter længstlevende. Tvangsarverereglerne skal selvsagt respekteres.

I stk. 2 fastsættes der imidlertid nogle modifikationer til dette udgangspunkt i tilfælde, hvor den førstafdøde ægtefælle efterlader sig særlivsarvinger, eller hvor ægtefællerne har fælles livsarvinger.

I stk. 2, nr. 1, foreslås det, at den længstlevende ægtefælle ikke ved testamente kan råde over friarv, der ifølge det fælles testamente skal tilfalde førstafdødes særlivsarvinger. Konsekvensen af reglen i tilfælde, hvor en ægtefælle i et fælles testamente har testeret til fordel for den anden ægtefælles særbørn, er, at længstlevende ikke vil kunne nedsætte arven til særbørnene ifølge testamentet - heller ikke den arv, der antages at falde efter længstlevende. En ægtefælle, der testerer til fordel for den anden ægtefælles særbørn, bør derfor efter omstændighederne rådes til at forbeholde sig sin testationskompetence.

I stk. 2, nr. 2, foreslås, at den længstlevende ægtefælle ikke ved testamente kan råde over halvdelen af den friarv, der ifølge det fælles testamente skal tilfalde fælles livsarvinger. En fælles livsarving, der giver afkald på arv efter førstafdøde mod at arve længstlevende, bør for at sikre sig - f.eks. for det tilfælde at den længstlevende indgår nyt ægteskab - gøre arveafkaldet betinget af, at testamentet gøres uigenkaldeligt.

I stk. 3 foreslås det, at stk. 1 og 2 ikke skal finde anvendelse, hvis den fælles testamentariske disposition indeholder anden bestemmelse om den længstlevende ægtefælles testationsret. Reglerne i stk. 1 og 2 foreslås således gjort deklaratoriske. Det kan herefter enten direkte eller indirekte i det fælles testamente fastsættes, hvilken testationskompetence længstlevende skal have. Bestemmelsen skal vedrøre længstlevendes testationsret. En bestemmelse om, at boet skal deles i to lige store dele eller i et andet brøkdelsforhold efter længstlevendes død uden at foreskrive arv til førstafdøde særlivsarvinger eller fælles livsarvinger, vil ikke begrænse længstlevendes testationsret. Tilsvarende gælder for de tilfælde, hvor det fælles testamente uden at fratage længstlevende testationskompetence bestemmer, at formuen efter længstlevendes død skal anvendes til et bestemt formål, f.eks. at en bygning skal anvendes som stiftelse, og bygningen udgør boets væsentligste aktiv. Testerer længstlevende i strid med en bestemmelse efter stk. 3, vil førstafdødes testation derfor bortfalde efter reglerne om bristende forudsætninger, dog således at noget andet kan sættes i stedet, hvis den rette mening kan fastslås, jf. lovforslagets § 77 om bristende forudsætninger.